

Motion till riksdagen 2009/10:K391

av **Sven Yngve Persson (m)**

Ersättning till näringsidkare

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om ersättning till näringsidkare för ekonomiska förluster på grund av långsam myndighetshandtering.

Motivering

Enligt direktiven till Förvaltningslagsutredningen (dir. 2008:36) ska utredningen bl.a. ta ställning till vilka åtgärder som kan vidtas för att komma till rätta med alltför långa handläggningstider hos myndigheterna. I direktiven anges bl.a. att handläggningen av förvaltningsärenden alltid ska ske skyndsamt. I direktiven anges att riksdagen har tillkännagett som sin mening att regeringen bör lägga fram förslag till åtgärder avseende myndigheters handläggningstider och dröjsmål och att det i tillkännagivandet bl.a. anförs att det i en rättsstat är viktigt att medel står till buds som garanterar den enskilde medborgarens rätt till en säker och snabb handläggning av ett ärende, särskilt i fall som avser myndighetsutövning mot någon enskild.

Problemet är att man talar om myndighetsutövning mot enskild. Näringsidkare är en juridisk person.

Det händer med jämna mellanrum att en näringsidkare inte får beslut i exempelvis ett tillståndsärende därför att myndigheten av olika skäl inte anser sig ha tid att fatta beslutet. Dröjsmålet kan bero på personalbrist, långa sammanträdesintervall med mera, men är helt oacceptabelt.

I de flesta fall beror långa handläggningstider på att den sökande inte har en komplett ansökan, och det kan naturligtvis inte myndigheten lastas för. När det däremot ligger till så att all nödvändig dokumentation är framlagd, samråd har genomförts och endast ren myndighetshandtering kvarstår kan inte den sökande göra mer än att vänta.

Fel! Okänt namn på

När ett myndighetsbeslut dröjer kan det innebära att näringsidkarens möjlighet till förtjänst försvåras. För uteblivna intäkter på grund av oskäligt långsam myndighetshandling finns det i dag ingen möjlighet till ersättning.

Det är orimligt att enskilda näringsidkare under oskäligt lång tid kan förhindras att bedriva verksamhet för att en myndighet är senfärdig. I det motsatta fallet när en näringsidkare är sen med att lämna uppgifter till en myndighet utgår ofta sanktionsavgifter och ibland kan det till och med leda till indraget tillstånd eller liknande.

Det är därför rimligt att en myndighet som dröjer oskäligt länge med beslut ska vara skadeståndskyldig för de uteblivna intäkterna under den period som förseningen varar.

Den svåra frågan om när ett beslut är försenat besvaras lämpligen med att försening uppstår olika beroende på ärendets art. En tumregel kan vara att ett enkelt delegationsärende får ta max en vecka medan ett beslut som ska fattas av exempelvis en kommunal nämnd får ta max 1,5 månader mellan det att alla handlingar är klara och att beslut fattas.

Stockholm den 30 september 2009

Sven Yngve Persson (m)